

Fenomén „Záznamník“

Vešel jsem do kanceláře produkce, neb jsem potřeboval něco probrat s Dášeňkou. Tak jí říkám. Přijde mi to prostě milé. Když vejdete do kanclu produkčních, tak se u okna uprostřed, mezi stoly, nachází židle. Pakliže si na ni sednete, máte výhled po celé kanceláři, a tudíž v pohodlí čekáte, až si žádaný pracovník odlepí od ucha telefon a je možno spustit řeč o své záležitosti. Byl začátek roku 2017. U stolu napravo ode mne nikdo neseděl, nalevo ode mne soustředěně zapisovala jakési čárky z telefonu na papír Zdenička. Dášeňka u třetího stolu, asi tři metry ode mne, trochu vlevo nekonečně telefonovala. Jelikož jsem nebyl netrpělivý a zároveň nejsem žádný nezdvořák, zaměřil jsem svou pozornost na souvislé čárkování na papír a tukaní do telefonu. Zdenička unaveně odložila placatou věc, vzdychla a protřela si vykukané oči.

„Jé, ahoj Hynečku,“ a její nádherný úsměv zabil vše negativní v celé Evropě. Myslím i dál - jako by právě vstala z postele a zívnutím přivítala nový den. Dášeňka stále telefonovala, a tak jsem se vlastně mimoděk zeptal: „Co to tady čárkuješ?“ Asi jsem se neměl ptát, protože úsměv Zdenčin trochu potemněl.

„Ále, hitparády! Hlasování.“ „Nechápu?“ zeptal jsem se přibližně. „No, hlasy diváků, esemesky, podívej,“ a ukázala mi na mobilu jednu z SMS zpráv. Stálo tam: DECHPARADA 1, 3, 8. „No, a já to musím spočítat.“ Oznamila, jakoby nic, jako že v pohodě, normální. „Cože?“ Vykulil jsem jedno oko na telefon a druhé na Zdeničku. Dost jsem při tom zašilhal! „To děláš ručně?“ Čuměl jsem jak pulec na čolka. V té době jsem žil ve Šlágru pátý rok a netušil jsem, že firma nevlastní zařízení na součet hlasů hitparád. „Tak takhle ne, Zdeničko! To musí brzy skončit!“ „A jak to chceš udělat?“ zeptala se zamyšlená kolegyňka, ale to už jsem spěchal sáhnout do svých archivů a také dohledal stará schémátka.

Ono je to tak: Takové zařízení se dá koupit. Stojí to nehorázné peníze a za každou službu, třeba zpracování SMS, platíte měsíční nehezke peníze. Navíc kdybyste od dané firmy chtěli ještě počítat hlasy do hitparády, zaplatíte ne moc příjemný honorář programátorovi, jenž vám tuto službu rád vytvoří, a pak další nesympatické měsíční poplatky za navýšení správy dat. Jenže jsem HyPulík! Už dříve jsem pro jednu firmu vyvíjel vlastně mobilní telefon, jenž měl přijmout SMS a podle toho říci připojenému zařízení: „Rozsvít to, tamto zhasni, vypni tohle

a tak dál.“ Během dvou dnů jsem, sice ze zkušební desky, vytvořil tak zvaný modem a pak během dalších několika dnů napsal program, jenž dohlížel na tento výtvar a docela ochotně zapisoval SMS do tabulky v počítači.

Zdenička prozatím ještě neměla klid, neb počítala a počítala, ale již v počítači.

To se mi stalo osudným. Já zastávce toho, že telefon má telefonovat a přijal jsem i skutečnost, že SMS nejsou úplně blbý nápad, jsem se léta bránil jinému, než tlačítkovému telefonu. Přestastná Zdenička mi vrazila do ruky dotyčný, dotykový telefon, z něhož SIM karta změnila bydliště do mého výtvaru a nabídla mi odzkoušet vymoženosti tak zvaného chytrého telefonu. Popravdě nemám rád, když si na mne nějaká elektronika vyskakuje, že je chytřejší než já. Mám přeci nějakou HyPulíkovskou hrdost. Přijal jsem tu placatou věc s nedůvěrou a při pohledu na milý a vděčný kukuč Zdenčin jsem prostě podlehl. Na místo mrňavce oblého, do kapsy se pohodlně vměstnajícího, jsem začal nosit placku, avšak do žádné kapsy nepadnoucí.

Během několika dní jsem dopsal program pro automatické hlasování. V tu chvíli Zdenička zářila štěstím. Jen zvolila, jaká hitparáda má být vyhodnocena, a než její víčka mrkla, zjevila se na monitoru počítače úhledná tabulka s výsledky. Já však stále neuměl najít kapsu, do které by se mi vešel ten placatec.

Zdenička zářila a já provizorně vyřešil placatou a dotknutelnou věc šňůrkou a nosil jsem ji zavěšenu na krku. Bimbalo se mi to na hrudi a připadal jsem si jako poslední člověk na světě, co neví, jak se má nosit mobil. Léto proběhlo v pohodě. Ty kraťasy s mnoha různě velikými kapsami dokázaly uspokojit i placatce, a já jsem se smířil s tou věcí, i když v druhé kapse občas zavrňel a zazvonil obly a všude se vejducí mrňavec. Totiž v placatci jsem měl služební SIM kartu a v mrňavci soukromé číslo. Mrňavec totiž měl tu úžasnou vlastnost, že pozřel dvě SIM karty, a tak jsem měl dva v jednom. Zazvonil zvuk jeden, volali mi na soukromý a zvuk druhý předjímal hovor služební. A mrňavec si s tím hravě poradil. To mohl placatce jen závidět.

Jenže jsem si postupně na placatce zvykl, a tak jsem si koupil vlastního placatce. Jenže se zhoršujícím se stavem mého zraku jsem dospěl k názoru, že když už placatce, chytřejší než já, tak určitě větší a musí umět hamat dvě SIMky, abych neměl po kapsách placatce a jinde mrňavce. V horším případě dva neforemné placatce. Našel jsem kýžený telefon, objednal a dorazila krabice, jejíž rozměry nasvědčovaly, že se stalo něco nepředpokladatelného.

Léto je v pohodě: furt mám ty kraťasy s mnoha a různě velkými kapsami. Mimo léto je to horší. Zadní kapsa džín neforemce pojme, ale ve chvíli sedu musím být ostražitý. Už několikrát se ozvalo „křřřc“, kapsa v tu chvíli plandající a telefon putoval do druhé

zadní kapsy, než se zase ozvalo zlověstné „křřřc“. Ale i neforemec má výhodu, vidím písmenka, a když píš sms, nepíší dvojhmatové kraviny, ale sms.

To jsem, jeje, úplně odbočil od problematiky záznamník.

Postupně jsem vyrobil ještě dva podobné přístroje, neboť když už jsem kupoval součástky na první, jak tomu říkám TelBudku, tak od tří kusů těch nejdražších součástí byla sleva. Dnes tedy máme u Dášeňky SMS hitparád, u mne je nainstalován systém vzkazů a dotazů, a Míša má v počítači sbírku vašich telefonátů. Míša je také produkční a jako produkční má svého produkovaní až nad hlavu, tak se o telefonáty starám já. Poslouchám vaše vzkazy a přání, usmívám se, nebo i dojíám. Občas se sice ozve nějaký neruda a je nepříjemný, ale na to existuje klávesa DELETE (smazat) a zase se usmívám.

Záznamník, ten vznikl úplnou náhodou. To, že ta krabička umí telefonovat, jste si mohli všimnout už dříve u živých vysílání televize Šlágr. Dokonce, když zrovna moderátoři nepotřebují telefonát, tak vás to odpojí a SMS zprávou se to omluví, ať zavoláte později. A vlastně těsně před tím kurňa vírem mne napadlo: Seděl jsem v kuchyni, čekajíc, než změkne hovězí. A jak víte, hovězí jen tak neměkne. Na to je potřeba hooóódně trpělivosti. A tak jsem se probíral výpisy programů oněch TelBudek a napadlo mne: Co kdybych uměl nahrát hovor! Podotýkám, že jsem nikdy předtím podobný problém neřešil. A tak jsem

bádal, experimentoval, zabíhal do slepých uliček, až se mi to povedlo. To už bylo maso měkké a skoro se rozpadalo. Tak, jak to má být!

Druhý den jsem po obědě, byla to rájská rajská - fakt se mi povedla, napsal první verzi programu záznamníku a další den, v pondělí, jsem Karlovi, tedy odpovědnému vedoucímu, oznámil, že existuje záznamník. Ten však zatím fungoval na pokusném telefonním čísle. V plánu bylo, že se s operátorem domluví nějaké hezké, zapamatovatelné číslo. Jenže: Peterku znám od roku 2012 a jsem přesvědčen, že jej neznám! Najednou natáčí pořad a říká: „Tak si zavolejte na číslo, to vidíte v titulku... na náš záznamník...“ Byl jsem zrovna v režii. Spadla mi čelist, sebevědomí a neforemec z podpaží. Ukradl jsem firmě krabici s mým výtvozem a vlastně bez omluvy jsem zmizel z práce. Připojil jsem výtvoza k domácímu počítači, přeci nebyl řádně otestován a telefonní číslo tak nesmyslné... „Ach...“ povzdechl jsem si doma a s husí kůží na zádech. A vlastně jsem ten večer jen sledoval, jak to funguje. Fungovalo. Jenže byly chyby. Maličkosti. Ty jsem do rána vyřešil.

Ale, nemohlo se stát nic horšího než zatěžkávací zkouška, opět vyvolaná páně Karlem Peterkou. Karle, promiň, že tě tu tak propírám, ale je to dobře: Pomohl jsi vývoji!

Přišlo natáčení vyhlášení Zlatého šlágru pro páté kolo a Karel si pustil fantazii na špacír. „Pište SMS na číslo

záznamníku...“ Zjeví se mi veškerá srst! Tak moment, okamžitě jsem pochopil, že nával SMS je možný v mých SMS programech, ale záznamník počítal s tím, že tam čas od času přijde zpráva, že máme zmeškaný hovor. Nebo něco... V základu, bez přídavné paměti, se do SIM karty vejde jen dvacet SMS. Ty se musí zpracovat a smazat, pak dorazí dalších dvacet. A tak dokola.

Ten večer můj milý záznamník zkolaboval. Kdyby šlo počítačový program uchopit, tak bych jej objal a hladil po vláscích... Tak jsem se alespoň rozbřečel. Probral mne panák slivovice a druhý den jste se při volání na záznamník dozvěděli: „Omlouváme se... probíhá úprava programu... Vaše Šlágr TV.“ Jo, to jsem záznamník přepojil na SMS program, abych dodatečně dostal a zpracoval vaše SMS, poslané včerejší den, kdy jsem chtěl hladit vlásy svému TelZaznamníku. Kloučkovi mrňavému, nedonošenému, já plačící fotr, zlý, neschopen kloučkovi zřídit bezpečí a pohodlí.

Během soboty a neděle jsem dopsal chybějící pasáže do programu TelZaznamníku a otestoval, že i nápor SMS dokáže pozřít, rozkousat a vytřídit tak, aby vaše hlasy pro tu, či onu hitparádu byly správně seříděny, uloženy a připraveny na výpočet výsledků tak, jak to vzniklo před třemi lety. Povedlo se, o žádný hlas jsme nepřišli a já si zase dal panáka. Ve chvíli, kdy jsem přepojil TelBudku na záznamník. Seděl jsem u toho jak u vytržení, nepil jsem, nejedl. „Uff“, zaznělo mou kuchyní

po dvou dnech spolehlivé funkce a já se probral z tranzu vyhládlý, žíznivý, zarostlý a nevyspalý. Moje děťátko se již spokojeně usmívalo.

Záznamník z mého pohledu:

„Ahoj, vy všichni telefonisté. Tím myslím i negativisty a věčné stěžovatele. Ahoj, vy všichni. Žijeme v podivné době, kdy prodejci rtěnek už pověsili rtěnky na hřebík, neb pod rouškou je houby vidět. Všichni prožíváme více, anebo méně obav, či strach z nějakého prapodivného nic. Není to vidět a umí to minimálně vyděsit. Hajzlík malej! A proto nemám rád telefonáty typu: „Co to tam vysíláte, běžte do...“ anebo: „Furt samá reklama, kdo na to má koukat?“ V prvním případě je to úplně jednoduché: přepni na jiný kanál. Kupříkladu: jsem rocker, ale nevdí mi dechovka, cimbálovka, country, jazz. Poslechnu si vše, a když mne to přestane bavit, pustím si jiný žánr, a když už nic, vezmu kytaru a naštvu sám sebe. V druhém případě má dotyčný úplně stejnou možnost: přepnout. „A sakra, zase reklamy!“ A tak zavolá na záznamník Šlágru, že mu vadí reklamy. Není to úsměvné?

Je mi potěšením zpracovávat vaše telefonická přání. Prožívám to s úctou k vám a mnohým z vás jsem i telefonoval, abychom si upřesnili datum anebo název písně. Víím, že kolikrát čekáte na svou písničku několik dní, a občas ji nezastihnete, neb zrovna na zahradě kypříte zeminu krásným květinám, anebo jen jdete na procházku.

Potěšil mne pán z Opočna, kdy jsem poslouchal nahrávku: „... dočkal jsem se po osmnácti dnech, tak vy ostatní čekejte, dočkáte se...“ Ten Opočňák volá téměř denně. Nevadí, víím, že chápe.

A ještě jedna pravidelná telefonistka. Z jasných pohnutek nebudu jmenovat: „... už před velkou nocou som vás žádala o zahratie piesne... A nikdy ste mi nezahráli...“ Tuto paní máme „oblíbenou“. Rovnou její záznam mažu, neb je negativní. Ale dvakrát tam je, někde na květen. Nestěžovala si a přála někomu k narozeninám a bude v Písničkách od srdíčka. Jo, takto je to v pořádku!!! Nebyla negativní!

Holky a kuci: záznamník je fenomén. Napadlo mne to nechtíc, a jak to pomohlo v náladách nás všech ve vyrovnání se tlamokrytkou? Sám čučím, co ten nápad způsobil.

Nepatří mi zásluha, byl to jen nápad a netušil jsem, že za pár dní budu sedět doma a pracovat bez kamarádů a kolegů v obýváku. A přitom je to tak jednoduché, že by člověk na nápad nepřišel, kdyby mu řekli: „Vymysli NĚCO!!!“

Sedím doma a píši povídku pro vás. Také mi šefredaktorka napsala: „Napiš NĚCO.“ Čtrnáct dní čučím do zdi a žádný nápad. No vida:

Tak jsem to napsal.

Zdeničko, za záznamník můžeš ty: kiš, kiš!

Váš HyPulík

